

Arrest

nr. 83 322 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2011 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. WYNGAERDEN die *loco* advocaat Y. BI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij, van Chinese nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 23 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door

L., V.(...) (R.R.: (...))

Geboren te Zhejiang op (...)1967

Nationaliteit: China (Volksrep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de Instructies van 19 juli 2009, betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies. Hij voegt bij zijn aanvraag een arbeidscontract toe d.d. 15.11.2009, om tewerkgesteld te worden bij de firma C.(...) bvba (met ondernemingsnummer: (...)), Echter, het Belgisch Staatsblad (d.d. 04.08.2010) vermeldt; “Bij vonnis van de vakantiekamer faillissementen EA van de rechtbank van koophandel te Turnhout d.d. 28 juli 2010, werd C.(...) BVBA, gevestigd (...), met ondernemingsnummer (...), activiteit restaurant failliet verklaard, op dagvaarding.” Het mag dus duidelijk zijn dat betrokkene onmogelijk tewerkgesteld zal kunnen worden bij deze firma. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het aan betrokkene toekomt om zijn dossier op te volgen, indien nodig aan te vullen met nieuwe elementen en onze diensten op de hoogte te brengen van eventuele wijzigingen in zijn dossier. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructies. Hij legt immers geen arbeidsovereenkomst voor waaruit zou kunnen blijken dat hij in de toekomst zal kunnen worden tewerkgesteld na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde Instructies.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene zou geïntegreerd zijn heeft zich Ingeschreven voor Nederlandse lessen, is werkbereid, legt een arbeidscontract, een huurovereenkomst en getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde Instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerkouden worden.”

Op 28 september 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

In de mate waarin de verzoekende partij in het kader van voorliggend beroep een “*mémoire en réplique*” (vrije vertaling: “*repliekmemorie*”) overmaakt aan de Raad, dient erop gewezen dat de kamervoorzitter of de door haar aangewezen rechter met betrekking tot huidig beroep van oordeel was toepassing te moeten maken van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet, zodat deze bijzondere procedureregels de verzoekende partij die erom heeft verzocht te worden gehoord, voorschrijven een verzoek tot horen over te maken, doch geen “*mémoire en réplique*”.

Daarenboven dient opgemerkt dat de annulatieprocedure bij de Raad bij wet van 29 december 2010 (II) (BS 31 december 2010) evenwel werd hervormd. De Raad wijst de (raadsman van de) verzoekende partij op de wijziging van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet door voornoemde wet. De repliekmemorie werd afgeschaft en wordt thans vervangen door een ‘synthesememorie’ die slechts opgevraagd wordt indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging ervan vereist en de neerlegging ervan beveelt bij beschikking. Voorliggende zaak heeft geen uitstaans met de procedureregeling inzake de synthesememorie.

De Raad onderstreept dat het verzoek tot horen zoals voorgeschreven in artikel 39/73 van de vreemdelingenwet het verzoek vormt waarbij één der partijen binnen de haar daartoe verleende termijn aangeeft niet in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond of argumenten van de geadieerde rechter en aldus meent dat de desbetreffende zaak niet door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden behandeld. *In casu* werd in de beschikking de volgende grond aangegeven om welke reden de kamervoorzitter met betrekking tot voorliggend beroep van oordeel is dat een mondeling debat op een terechtzitting geen meerwaarde heeft en het beroep aldus via een louter schriftelijke procedure dient te worden behandeld: “*De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer – wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig. De verzoekende partij voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen middel aan*”. Ter terechtzitting van 25 april 2012 uit de verzoekende partij geen bijkomende opmerkingen.

Uit het voorgaande volgt dat het door de verzoekende partij neergelegd stuk louter als een in artikel 39/73 van de vreemdelingenwet voorgeschreven verzoek tot horen dient te worden beschouwd en acht de Raad enkel de elementen die gericht zijn tegen de in de beschikking opgenomen grond of argumenten van de geadieerde rechter teneinde de zaak door middel van een louter schriftelijke procedure te behandelen, terzake dienend.

3. Over de gegrondheid

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van goed beheer, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsmede stelt zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift uiteen:

“MOYEN UNIQUE PRIS DE:

- *la violation de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ;*
- *la violation de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, notamment en son article 62;*
- *la violation du principe de bonne administration, des principes de sécurité juridique et de légitime confiance et du principe selon lequel l'autorité est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments de la cause;*
- *l'erreur manifeste d'appréciation;*

*EN CE QUE l'acte querellé, pris la date du 23/08/2011, fait grief au requérant que son séjour avant le 31/03/2007, son intégration dans la société belge, son apprentissage du néerlandais et son contrat de travail, pour cause de faillite de son futur employeur, ne peuvent justifier une autorisation de séjour;
ALORS QUE le requérant, est présent sur le territoire déjà avant le 31/03/2007, qu'il a justifié cette présence par diverses manières, contrat de bail, témoignages, inscription aux cours de néerlandais, et qu'il dispose d'un contrat de travail;*

Que pour ce dernier point, l'Office des Etrangers reproche au requérant de ne pas avoir été au courant de la faillite de son futur employeur alors que le requérant a respecté l'interdiction formelle de travailler chez son futur employeur avant d'avoir reçu l'autorisation et le permis de travail B qui l'autoriserait d'y effectuer ses prestations;

Qu'il n'a effectivement été mis au courant de cette faillite que lorsqu'il a réceptionné, le 28/09/2011, la décision de refus du 23/08/2011;

Que dès la décision réceptionnée, ii a immédiatement recherché un travail et a finalement signé un nouveau contrat le 01/10/2011 ;

Que dès réception, le 04/10/2011, de ce nouveau contrat, son conseil a sollicité à l'Office des Etrangers, une demande en révision de la décision du 23/08/2011 afin qu'une autorisation de solliciter une permis de travail B soit éventuellement accordée au requérant;

Que le 27/10/2011, une demande d'information quant à une éventuelle révision de la décision du 23/08/2011 a été demandée par son conseil, lors de cette demande ledit contrat de travail a été renvoyé avec une précision complémentaire quant au nombre total d'heures prestées par semaines à savoir 27h00 (correspondant à l'horaire précisé dans le contrat envoyé le 04/1/2011);

Que la sanction, suite à la faillite de l'ancien employeur potentiel du requérant, est disproportionnée, le requérant n'étant en rien responsable des agissements de ce dernier et encore moins du fait de l'absence par celui-ci de communication quant à ces déboires financiers;

Que l'acte attaqué viole les dispositions et principes visés au moyen;"

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij zich beroept op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 maar dat zij niet in aanmerking komt voor de toepassing hiervan, nu de firma waarmee de verzoekende partij op 11 november 2009 de voorgelegde arbeidsovereenkomst heeft afgesloten failliet werd verklaard en bijgevolg geen arbeidsovereenkomst werd voorgelegd op grond waarvan zij in de toekomst zal kunnen worden tewerkgesteld na de aflevering van een arbeidskaart B. Tenslotte wordt gesteld dat de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen inzake haar duurzame lokale verankering niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009 en niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie. In de tweede bestreden beslissing wordt verder, in toepassing van artikel 7, eerste lid 1, 1° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en meer specifiek niet in bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.3 In de mate waarin de verzoekende partij in het algemeen verwijst naar het "*principe de bonne administration*" (vrije vertaling: "beginsel van goed beheer"), stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te

geven welk beginsel van behoorlijk beheer zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

3.4 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar enig middel tevens inhoudelijke kritiek uit op de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen, zodat het middel derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld.

Wat de overige onderdelen van het middel betreft, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat, opdat voldaan is aan de voorwaarden vervat in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, de vreemdeling op basis van de overgelegde arbeidsovereenkomst ook effectief moet kunnen worden tewerkgesteld na de aflevering van een arbeidskaart B. De verzoekende partij duidt er vooreerst op dat zij al van vóór 31 maart 2007 in België verblijft en dat zij dit op verscheidene manieren heeft aangetoond, met name heeft zij een huurcontract, getuigenverklaringen, een inschrijvingsattest voor lessen Nederlands en een arbeidscontract voorgelegd. Betreffende het door haar voorgelegde arbeidscontract en het faillissement van haar toekomstige werkgever, stelt de verzoekende partij dat zij hiervan niet op de hoogte was en dat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij het verbod te werken zonder een arbeidskaart B te hebben ontvangen, heeft gerespecteerd. Zij acht de bestreden beslissing disproportioneel daar zij niet verantwoordelijk is voor het faillissement, noch het gebrek aan communicatie betreffende de financiële situatie van haar "oude" werkgever. Ten slotte geeft zij aan sinds het ontvangen van de bestreden beslissing meteen nieuw werk te zijn gaan zoeken en uiteindelijk op 1 oktober 2011 een nieuw contract te hebben ondertekend, waarna haar raadsman herhaaldelijk een verzoek tot herziening van de bestreden beslissing heeft gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde opnieuw een arbeidskaart B te kunnen aanvragen.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan criterium 2.8B van de vernietigde instructie daar zij geen arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in de toekomst zou kunnen worden tewerkgesteld omdat de firma waarmee zij deze arbeidsovereenkomst heeft gesloten bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Turnhout van 28 juli 2010 – gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 4 augustus 2010 – failliet werd verklaard, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aan dat de verwerende partij niet kon besluiten dat zij niet voldeed aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie op grond van voormeld motief, in hoofdzaak omdat zij hiervoor geen verantwoordelijkheid draagt, er geen kennis van had en een nieuw arbeidscontract kan voorleggen. Deze voorwaarde een arbeidsovereenkomst voor te leggen waaruit blijkt dat zij in de toekomst kan worden tewerkgesteld, kadert in het criterium 2.8B geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisseren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 25 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 29 maart 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij uit geen bijkomende opmerkingen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

3.5 Ten overvloede wijst de Raad er specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft nog op dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

3.6 De door de verzoekende partij in bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde vragen tot herziening van de bestreden beslissingen vergezeld van haar nieuw arbeidscontract van 1 oktober 2011, alsmede een aanvulling hiervan, doen hieraan geen afbreuk. Dit klemmt des te meer daar voormeld nieuw arbeidscontract dateert van 1 oktober 2011, terwijl de eerste bestreden beslissing reeds werd genomen op 23 augustus 2011. Er dient op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.7 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPs,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs